

Florin Purluca

MERCENARII 2 – Luptător cu Moartea

© 2018, Editura PAVCON

© 2018, Florin Purluca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PURLUCA, FLORIN

Mercenarii / Florin Purluca. - București: Pavcon, 2018
- vol. ISBN 978-606-8879-72-7

Vol. 2: Luptător cu Moartea - 2018

ISBN 978-606-8879-78-9

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Daniel Danil**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-72-7

ISBN vol. 2- 978-606-8879-78-9

FLORIN PURLUCA

MERCENARII

Vol. 2

Luptător cu Moartea

Editura PAVCON
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul	#38 RSA – Auro Luck
#2 Secretul emisferei	#39 Războiul Celestinei
#3 Nerecugerea la Forța și la amenințarea cu Forța	#40–49 Aripile Albastre
#4 Scornituri spăimântătoare	#50 Sânge, Metal și Speranță
#5 Rangkook	#51 Decadența sufletelor noastre
#6 Venetta lui Ucigă-1 Toaca	#52 Povestiri spăimântătoare
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#8 Erezia egumenului Glicherie	#54 Războiul Eleninei
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#54 Războiul Eleninei
#11 O tragedie cerească	#55 Casa din altă viață
#12 Cetiți-le noaptea	#56 Dinosauria
#13 Marginea curcubeului	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim	#58 Învățătorul
#15 Praf	#59 Noaptea orașului ilustrat
#16 Manuscrisul episcopului Petronius	#60 Praf 3
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#61 Saurianul de metan - IVA 3
#18 Un român în Lună	#62 Artefactul
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#63 Casa fără cărți
#20 Sawtooth	#64 Apophis
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#65 Parlamentul
#22 Progradia	#66 RSA – Hora hoiturilor
#23 A doua Lună a Pământului	#67 Dragonul fără aripi
#24 Dialogul păsărilor	#68 RSA – Judecata de Apoi
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei	#69 Avatarii faraonului Tlá
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar	#70 RSA – România sub Asediu
#27 Therra	#71 Efectul Metamorphis
#28 1944 Ein Freak	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#73 Elogiu muncii de partid
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi	#74 Insula pescărușilor
#31 CdT 2 - Cârligul spațial	#75 Aurul beznei
#32 CdT 3 - Poarta mânturii	#76 București, 2058
#33 RSA – Furia fiarelor	#77 Încăpățânarea Timpului
#34 RSA – Marile migrații	#78 Deocamdată... enigme
#35 Olympus Mons	#79 Tunelul de la capătul lumii
#36 RSA – Noaptea lemurienilor	#80 Ultima frontieră
#37 Praf 2 – Atingerea sălbătăciei	#81- 83 Istoria Literaturii SF
	#84 Orașele caracatițelor
	#85 Europa benzilor desenate 2
	#86 Confesiunile Omului-câine
	#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
	#88 Oameni goi pe străzi
	#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
	#90 RSA - Tg. Jiu '59

Partea întâi

Maoptea era grea ca un totem din piatră. Ca să poți vedea pe unde calci trebuia să-ți ții ochii mijiiți. Arhitectura alambicată a orașului făcea lucrurile să pară mult mai complicate decât erau de fapt. Treaba mea era să descopăr și să livrez informația corectă angajatorului. Cei din Brigadă se oferiseră să mă ajute. Se ofereau de fiecare dată. Le acceptam ajutorul la unul din zece cazuri. Cele care păreau cu adevărat imposibil de rezolvat pe cont propriu. Pe o scală de dificultate de la unu la zece, misiunii ăleia i-aș fi atribuit un patru. Acceptam ajutorul lor doar de la opt în sus. Rațiuni personale, n-ai ce să le faci, îți bântuie cotloanele minții precum șobolanii.

Stând pe vine, în taina unui colț de perete ciobit și adumbrit, am început să fac scenarii. Prin aer plutea aroma mirodeniilor exotice și un iz fetid de putreziciune. Asta însemna că în port ancoraseră nave cu marfă nouă. Briza ducea vestea mai repede decât s-ar fi priceput chiar și cel mai iute informator. Împrejurările erau prielnice. Când navele andocau după o cursă prin Strâmtoarea de Fier, se iveau oportunități noi. Bună parte dintre locuitori coborau înspre port să adulmece șansa. Afaceri proaspete sau înșelăciune. Nu prea conta, atât timp cât exista posibilitatea unui câștig. Există nenumărate citadele unde

onoarea și dreptatea țin stindardele sub bolta cerului, în vârful celor mai trainice bastioane. Atât doar că Bahlalul nu era unul din ele. Un oraș străvechi, cu locuințe îngrămadite una în alta, ca grâul în saci. Nici în groapa de gunoi a Infernului nu puteai să găsești atât de multă mizerie. Și diversitate, în cel mai nefast sens al cuvântului. Dar orașul port n-a fost dintotdeauna așa, fapt pentru care istoria lui e plină de mituri și mistere. Au fost vremuri în care și cea mai adumbrită alee găzduia o floare, dar au rămas doar la nivelul unor imagini imprecise descrise de Cronicile Vechi. Odată un oraș prosper, în timp a căzut pradă decreștitudinii și s-a transformat într-o haltă pentru briganzi și borfași. Nimeni nu prea are o idee clară despre momentul cheie în care s-a produs schimbarea. Cronicile nu spun mare lucru. Lumea vorbește c-ar fi fost măsluite. Dar lucruri de genul ăsta, scenarii conspiratoare și trădare la cel mai înalt nivel, apar mereu. Istoria e plină de ghioluri. Prea multă liniște apasă inima omului, așa că de cele mai multe ori limba se mișcă fără voia creierului și istoria se transformă dintr-un fir lung și mătăsoș, într-un morman de ițe încâlcite.

Varianta cea mai convenabilă era să escaladez peretele de piatră, cămășuit cu iederă, să urc pe acoperișul învechit și să mă strecur prin trapa de acolo. Mai toate acoperișurile din Bahlal au cel puțin una. În lunile arzătoare de vară sunt folosite ca sisteme de ventilație. Fără ele, bătrânii și pruncii ar muri sufocați în cămăruțele strâmte.

Am trecut strada îngustă și întunecată și, dintr-un singur salt precis, m-am agățat de un perete. Tencuiala roasă

Respect pentru oameni și cărți

și rosturile cărămizilor, largi și la vedere, ar fi făcut până și pe cel mai nepriceput dintre hoți să pară un as al branșei. După câteva mișcări rapide, am fost pe acoperiș. În tot timpul manevrelor, frunzele de iederă au foșgăit nemulțumite de deranj. Aerul rece al unui septembrie târziu născocea firișoare subțiri de abur. La fiecare expirație șerpilor imprecizi se ridicau și se topeau în noapte. Frigul se gudura pe lângă mine ca un cățeluș jucăuș. Cu toate astea, spre surprinderea mea, trapa din acoperiș era deschisă. Am aruncat o privire furișată înăuntru. Căldura unui foc care făcea lemnele să trosnească în sobă mi-a mângâiat pielea rece a obrazului. Urechea mi-a fost alintată de câteva murmure pline de dulcegării. Din locul în care eram, nu puteam să văd cine știe ce lucru. Aveam un unghi favorabil înspre sobă, doar că nu bătusem drumul până acolo ca să mă asigur de faptul că proaspătul mandatar al orașului nu avea să moară de frig. Trebuia să verific, pentru un client ceva mai pretențios, dacă nu cumva mandatarul folosea și alte trucuri ca să-și încălzească șuncile. Evident, pe cheltuiala Administrației Centrale. Am trecut pe muchia opusă a trapei, care îmi oferea o vedere acceptabilă asupra culcușului grăsanului.

Și iată-l, în culmea fericirii, cu o fetișcancă roșcovană încolăcită în jurul burdihanului mătăhălos. Mișcările agere ale fetei îl făceau pe mandatar să geamă și să ofteze de plăcere. Câteva voci au răsunat pe undeva prin noaptea profundă și m-am tras imediat înspre un petec de umbră, ca o pisică speriată. Un cin de vagabonzi puneau la cale cine știe ce tâlhărie ieftină. M-am ridicat pe vârfuri și m-am

uitat în lungul țiglei, căutând un unghi favorabil care să-mi conducă privirea direct spre strada îngustă. Mare lucru n-am putut să văd, dar i-am auzit mai limpede. Șușoteu și râdeau, cu boturile afundate în palmele făcute căuș. Am așteptat ca adunătura de neisprăviți să se depărteze și m-am întors la activitatea de spionaj. Între timp, idila dintre mandatar și cocotă se consumase. Patul era gol, așternuturile răvășite. Odaia era scăldată de jocul unduitor al luminii, de la focul consumat în sobă. Din camera alăturată puteam să-i aud cum sporovăiesc și cum umblă prin blide. Mâncau și beau, se bucurau de pacea de după amorul fierbinte. Un moment mai prielnic nici c-aș fi putut să prind. Așa că, am legat capătul sforii de o grindă din acoperiș și m-am lansat în lungul ei, coborând cu grijă și calculat ca un păianjen. Tălpile, când au atins podeaua, n-au stârnit nici măcar zgomotul unui ac scăpat pe jos. Hainele iubiștilor de ocazie fuseseră azvârlite pe jos, la întâmplare. Din odaia de alături continuau să răzbată chitoceli și dulcegării de duzină. Am început să pipăi mătasea fină a țoalelor scumpe, după medalionul care atesta calitatea oficială a mandatului. Dovada care avea să-i fie de folos angajatorului meu să-l înfunde și, în cel mai fericit scenariu, să-i sufle poziția de diplomat al Administrației. În unul din buzunarele șalvarilor de-a dreptul uriași am simțit la mână un obiect greu, din material dur, metalic. Nu încăpea nicio îndoială cam ce putea să fie. L-am scos la iveală. Argintul lustruit până spre perfecțiune a licărit în lumina difuză a focului jucăuș. Am ascuns medalionul în buzunar și am închis cu grijă nasturii,

Respect pentru oameni și cărți

ca să evit surprizele neplăcute. M-am întors la capătul de funie. Unduia leneș, dinspre trapă până la distanța de o palmă de dușumea. Am strâns cu hotărâre și m-am pregătit să trag cu putere, chiar înainte să arunc o ultimă privire înspre ușa care făcea legătura între odaia vecină și dormitor. Groaza m-a cuprins cu aripile ei de gheață. Un fior rece, dar rece de tot, mi s-a scurs prin tot corpul. Dur, precis, nemilos ca un vânt de iarnă. Fata stătea în tocul ușii, cu un picior într-o cameră și cu unul în cealaltă. Pe față îi înfloreau o expresie care exprima în cel mai fin mod indecizia. Tenul pistruiat părea că vibrează sub jocul de fundal al focului. Părul roșcovan era buclat într-un mod absurd, dar plăcut. Părea o figură comună. Prea comună? A fost un gând ca o scânteie. Mi-am trecut degetul arătător peste buzele țuguiate.

— Șșșt! am suflat încet printre buze.

Apoi am dus o mână spre buzunar, de unde am scos câteva monede. Mi-am arătat mărinimia, am întins palma în mod simbolic și oarecum artistic și am lăsat gologanii să mi se scurgă printre degetele desfăcute, cu o grijă calculată, până la ultima zecimală. Monezile au căzut cu un joc de sunete discret, pe podeaua din lemn vechi. Manevra avea să-mi micșoreze considerabil profitul, dar măcar exista posibilitatea creării unui destin cu mult mai generos decât speranțele mele pe termen scurt – spânzurătoarea. Secundele de liniște care au urmat au făcut ca respirațiile mele să pară furnăitul unui armăsar în călduri. Pe urmă, târfa ieftină a țipat și o pâclă plumburie și grea mi s-a lăsat peste suflet și carne. M-am dezmeticit la timp și

am început să mă cațăr cu repeziciune pe funie. Eram deja în buza trapei când l-am auzit pe mandatar țipând și înjurând ca un birjar, că fusese călcat de hoți.

Am sărit în stradă. Întunericul se încolăcea pe cotloanele înguste ale orașului ca o mambă uriașă și lucioasă. Picioarele mi-au luat-o din loc fără nicio comandă evidentă din partea minții mele derutate, alta decât teama că aveam să cad în mâinile grasului. Dacă m-ar fi prins, mă aștepta ștreangul. Am continuat să fug. Cam de la o stradă distanță puteam să-l aud pe mandatar cum urlă în gura mare. Părea o maimuță dezorientată. Liniștea nopții a început să se fisureze în jurul meu.

— Plătesc aur greu pentru cine-o prinde pe nenorocită! continua să urle cu disperare mandatarul, cât îl țineau plămâni. Ofer o sută de dahne de aur pentru capul ei!

Am fugit cât m-au ținut picioarele și la un moment dat, fără să stau prea mult pe gânduri, am cotit brusc în lungul unei alei. Atât de îngustă, c-am fost nevoită să alerg cu băgare de seamă ca să nu-mi zdrelesc umerii de informițățile zidului ridicat din piatră spartă. Dacă mi-ar fi apărut atunci cineva în cale, la capătul aleii... Șah-mat! Gândul m-a speriat în așa hal încât mintea mi s-a oprit în loc timp de mai multe secunde. M-am scuturat. Zidurile erau înalte, dar atât de înalte că păreau un fel de scară până la stele. Totuși, destul de ușor de escaladat. Nu era cea mai inspirată idee, să țopăi pe deasupra orașului. Cam asta fac de obicei hoții de duzină când vor să scape cât mai repede de urmăritori. Ceea ce însemna că toți cei dornici să încaseze recompensa mandatarului aveau să

Respect pentru oameni și cărți

fie cu ochii fixați pe acoperișuri și muchii de ziduri. Problema era că foșgăiala, care tot creștea în liniștea nopții, începea să arate ca o răscoală. Grasul ăla nenorocit probabil că plusase cu aur serios recompensa. M-am cocoțat pe zid cu viteza și siguranța unei maimuțe și am stat acolo un timp, urmărind de la înălțimea aia amețitoare luminițele care rătăceau pe străzi. Mulțimea creștea. Încă era dezorganizată, dar haosul n-avea să țină o veșnicie. În clipa în care avea să se așeze, să se ridice lideri care să organizeze vânatoarea, aveam să fiu în belele până peste cap. Unde naiba era Brigada când aveai cu adevărat nevoie de ea?

Noaptea începea să intre în faza ei cea mai înfloritoare, să producă și mai mult întuneric. Devenea tot mai puternică, tot mai grea.

După un timp, concentrarea de forțe a început să se dilueze. Lipsa oricărui indiciu și suprafața tot mai mare care trebuia acoperită făcea mulțimea să se descurajeze. Când și când, un glas pițigăiat continua să se vaiete și să înjure. Mandatar nenorocit și parșiv, am mustăcit în sine. Poate că nu era o idee chiar atât de rea să mai stau locului o vreme și să aștept. Dar după un timp, ca de fiecare dată când tensiunea momentului crește, așteptarea a început să devină apăsătoare.

Apoi am auzit un zgomot. Mi-am ciulit urechile și m-am lăsat și mai mult pe vine. Aproape lipindu-mă de muchia zidului, am continuat să ascult întunericul cu groaza crescând în mine ca o bășică de porc. Atât de multă concentrare, că tâmpelile au început să mă doară. Un hârșăit,

undeva în dreapta mea. Am sărit ca arsă de fierul încins. Am scrutat bezna cu priviri agere. Nimic. Poate din stânga? M-am uitat și acolo. Linia imperfectă a zidului curgea înspre sud, fără să anunțe nimic ieșit din comun. Ceva dur a zgâriat piatra, undeva la baza zidului, chiar dedesubtul meu. Un sunet ceva mai slab, ca o lamă trecută peste tocilă. Foarte slab, zgomotul ăla, nimic de zis, totuși prezent. Imediat altul, la fel de moale, la fel de misterios. Pe toți zeii! – m-am cutremurat. Era paranoia sau ce mama naibii se întâmpla cu mine? Îmi simțeam nervii întinși ca o praștie. În ciuda presiunii, am continuat să stau nemișcată, am devenit o statuie. Ochii și urechile jucau jocul unor stroboscoape. Un urlet, undeva departe. Diferit de tot ce mai auzisem în noaptea aia, totuși recognoscibil. Era sunetul pur al groazei. Poate că nu era chiar atât de rău pe cât credeam. Poate că următorii mei începuseră să se tragă de gulere unii pe alții. Când miza crește, lăcomia crește exponențial.

O scrijelitură limpede și sonoră ca lovitura unei lame într-un scut. M-am uitat în direcția din care venise zgomotul și ceva misterios aștepta la o distanță apreciabilă, pentru moment, sigură, de locul în care mă aflam. De la distanța aia, considerând faptul că nu mișcasem nici măcar un deget, ar fi fost absurd să mă observe. A început să umble dintr-o parte în alta, ca și cum urmărea ceva. Un cap, patru picioare și o coadă. Mare. Mult prea mare ca să fie doar o pisică bine hrănită. Neagră și elegantă ca moartea însăși. S-a oprit, ghemuită în poziție de pândă și imediat a sărit în gol și a dispărut. La nici trei secunde

Respect pentru oameni și cărți

după asta, cineva a țipat ca din gură de șarpe. Am sărit în picioare și am luat-o la fugă în lungul zidului. Un timp mi-a fost ușor să alerg, dar pe urmă am fost nevoită să sar pe buza altui zid. Crenelurile fac alergatul să pară o muncă în iad. De când mă știu, am căutat cu tot înadinsul să le evit. Am sărit cât am putut de repede pe un alt acoperiș din apropiere. Era înclinat în mod absurd și a fost cât pe ce să-mi pierd echilibrul. O manevră în ultima clipă salvatoare m-a ținut pe linia de plutire. Pulpele au început să mi se vaite. Mușchii lucrau la intensitate maximă. Inima semăna cu o tobă dementă, cu voință proprie. Ce naiba văzusem pe muchia aia de zid? Un fel de prădător? Nu părea din partea locului și n-avea nici aura specifică arătărilor plăsmuite cu ajutorul vrăjilor. Vrăjile plutesc, zboară direct înspre țintă fără să țină cont de legile pământului. Creatura aceea își calculase atacul folosind decorațiunile oferite de împrejurimi. Asta însemna că era vie. La fel de vie ca mine, dar, cu siguranță, nici pe departe la fel de speriată. Am alergat pe unde vedeam cu ochii și am tot fugit vreo jumătate de ceas, alandala, fără niciun tra-seu precis. Asta nu era bine. Nu e bine deloc, mi-am reproșat în gând. M-am oprit și am aruncat o privire de ansamblu. Două construcții mari creșteau semețe și cereau socoteală norilor grei. Turnurile Administrației. Mirosul de sare devenise pregnant. Alergasem spre vest, ceea ce însemna că mă apropiasem mult de port. Cu puțin efort puteai să zărești luminile de veghe ale farurilor oscilând timide sub pătura de ceață care curgea din-spre mare. Zgomotul nopții era atipic. Mirosea a frică și

haos. Când și când, câte o potaie urla la Lună. Fuga înspre port nu era o idee rea. Era musai să ajung într-un loc aglomerat. Prădătorii, fie ei cât de mari, detestă mulțimile. În port aveam să fiu în siguranță. Măcar pentru o vreme. Cel puțin la un nivel teoretic, dar asta era tot ce aveam. Uneori trebuie să te mulțumești și cu puțin, mai ales când e vorba despre o chestiune de viață și de moarte.

Cineva a urlat iarăși ca din gură de șarpe la doi pași de mine și un mârâit tăios a făcut întunericul dimprejur să pară un monstru ancestral. A urmat un alt strigăt, unul chinuit, și scena a culminat cu un gălgâit cutremurător. Dacă nu aș fi știut care sunt sunetele morții, poate că aș fi încercat să par ceva mai stăpână pe situație. În schimb, am fost la un pas să mă scap pe mine de spaimă. Continuă să fugi înspre port, au urlat piticii care-mi dansau pe creier. Nu mi-a trebuit nimic mai mult. Pur și simplu am luat-o la sănătoasa, fără să mai țin cont de nimic, pe o rută pe care am considerat-o, la prima impresie, ceva mai sigură și mai facilă. În timp ce alergam și-mi calculam șansele, un lipăit a început să răsună în urma mea. Nu m-am întors, am continuat să fug. Inima ar mai fi avut nevoie doar de un centimetru sau doi și cu siguranță mi s-ar fi lipit de gâtlej. E imposibil, mi-am spus, cutremurându-mă până-n măduva oaselor de teamă. E paranoia, nimic mai mult. Dar lipăitul acela a continuat să crească – și să tot crească, la naiba! – și capul mi s-a întors fără să dau dovadă de cea mai mică urmă de control. O umbră curgea cu eleganța unui râu pe urmele mele. Sărea și câștiga teren văzând cu ochii. Picioarele mi s-au împleticit și m-am